

Mamo! Tato! Filmuj mnie oczami



Dobre praktyki upubliczniania zdjęć dzieci dla rodziców, opiekunów i innych bliskich.

1. Filmuj mnie oczami. Podczas ważnych dla mnie momentów, występów, ale też w zwykłych, codziennych sytuacjach chcę widzieć nie Twój telefon, a Twoją twarz, Twój wzrok, bo wyrażają o wiele więcej. Chcę móc to zobaczyć!
2. Potrzebuję Twojej uwagi, a nie fotorelacji z każdej chwili. Na wyjazdach, wakacjach, zróbmy kilka zdjęć do rodzinnego albumu, a potem wspólnie przeżywajmy nasze chwile razem.
3. Jeśli już robisz mi zdjęcia i planujesz je opublikować, rób to sporadycznie. Zawsze z refleksją, uważnością, dbałością o bezpieczeństwo i umiar.
4. Najpierw pomyśl, dlaczego chcesz opublikować moje zdjęcie i zastanów się, czy na pewno chcesz, żeby inni ludzie oglądali mnie w takich sytuacjach, które chcesz uwiecznić i pokazać światu.
5. Nie rób mi zdjęć w ośmieszających lub pozornie zabawnych sytuacjach. Pomyśl, czy to, co wydaje się zabawne, jest takie również dla mnie.
6. Nie wymuszaj na mnie przyjęcia określonych póz, nie stylizuj mnie na kogoś, kim nie jestem, żeby tylko było „zabawnie”.
7. Pomyśl, czy gdy będę starsza/y sam/a opublikowałam/bym takie zdjęcie. Czy chciałabym/chciałbym, aby takie moje zdjęcie było upublicznione?
8. A może wcale nie warto robić zdjęć w takiej chwili? Może właśnie potrzebuję Twojej pomocy, obecności, a nie uwiecznienia mnie na fotografii. Przecież gdybym się topiła/topił, nie stałabys/stałbyś z aparatem na brzegu, prawda?
9. Jeśli już robisz i publikujesz zdjęcia, to zostaw w naszym wąskim, rodzinnym gronie te, na których jestem nago lub jestem niekompletnie ubrany/a, podczas czynności higienicznych lub pokazujące mnie, gdy przeżywam trudne emocje. Mogą trafić do osób, które je wykorzystają w złych celach.
10. Na publikowanych zdjęciach moja twarz nie musi być widoczna. Mogę stać bokiem lub tyłem.
11. Nie rób mi zdjęć w nocy, kiedy śpię, szczególnie z fleszem. Sen dziecka – rzecz święta. Przypomnij sobie, jak to było, kiedy nie przespiałam/em całej nocy. Czy chcesz do tego wrócić? 😊
12. Jeśli masz wątpliwość, czy sam/a chciałabys/chciałbyś zobaczyć takie swoje zdjęcie w sieci – nie rób tego mnie.
13. Pamiętaj, że – również w Internecie – nie każdy jest życzliwy. Może moje zdjęcia przybliżyć, przerabiać, powielić i wykorzystać na swój sposób.
14. Raz wrzucone zdjęcie zostaje w sieci na zawsze. Mogę być przedmiotem drwin, hejtu teraz lub później np. w wieku nastoletnim lub w dorosłości. Mogę być też przedmiotem niezdrowych fascynacji.

15. Nie udostępniaj zbyt wielu informacji na mój temat. Nie buduj w sieci mojej historii. Może ona posłużyć komuś w złym celu. Gdy stanę się dorosłym, będzie można, dodając informacje, które wrzucamy do sieci, zbudować nawet mój profil psychologiczny.
16. Pytaj mnie o zgodę na publikację mojego zdjęcia. Tak, tak! Już od 4-5 roku życia jestem w stanie odpowiedzieć Ci na to pytanie.
17. Zadbaj o prywatność swoich profili i zrób na nich porządki, by ograniczyć dostęp do wybranych zdjęć, albo je usuń.
18. Challenge'e związane z publikowaniem zdjęć dzieci zostaw na boku. Naszym challenge'em jest nasza relacja 😊
19. Pamiętaj, że Cię obserwuję i czerpię więcej z tej obserwacji niż z tego, co do mnie mówisz. Czy chciałabyś/chciałbyś, żebym Cię naśladował/a?
20. Rozmawiaj ze mną o tym, czym jest prywatność, jak o nią dbać, jakie ryzyko wiąże się z publikowaniem swojego wizerunku, jak działa mechanizm lajków, kiedy zabieganie o popularność w sieci wymyka się spod kontroli.
21. Traktuj mnie podmiotowo. Jestem za mała/mały, by chronić swoje granice. O to musisz zadbać Ty! Szanuj moją prywatność i intymność. Zawsze!

Materiał został przygotowany w ramach akcji społecznej „Czułość i wolność. Budujmy równowagę w relacjach” na podstawie rozmowy z Łukaszem Wojtasikiem opublikowanej w „Magazynie Świątecznym” Gazety Wyborczej dn. 11 lipca 2020r.
Opracowanie: Marta Tomaszewska, Kulczyk Foundation.

Organizatorzy akcji: